

LBRIS

We know
books

Daniel Meurois

Advaita

Eliberarea divinului în sine...

Editura Solisis
Turda, 2022

Descoperirea alfabetului unui alt fel de a fi 7

Capitolul I: Anatomia Divinului

<i>O Prezență evidentă</i>	10
Divin sau Dumnezeu?	12
În căutarea manualului de utilizare a vieții.....	15
Noaptea din Benares	17
O mie de universuri în noi	19
O chestiune de angajament și de metodă.....	23
Câteva sfaturi înainte de practică.....	24
1) <i>Vizualizarea</i>	24
2) <i>Respirația</i>	26
<i>Exercițiul 1: Corpul cosmic</i>	27
Etapa 1.....	28
Etapa a 2-a.....	28
Etapa a 3-a.....	29
Etapa a 4-a.....	29
Cartea de identitate a Luminii.....	30
A bea Omniprezența	33
Descoperirea partituri de interpretat	35
Alegerea Abandonului	37
<i>Exercițiul 2: Cupa lui Francisc</i>	38

Capitolul II: O explorare a egoului

<i>Închisoarea și gratiile ei</i>	41
De la suflet la ego.....	44
Spațiul vaporilor: <i>Materia ascensională</i>	48
Intenția de luciditate	48
<i>Exercițiul 3: Jocul Transparenței</i>	49
<i>Defecte și slăbiciuni, Calități și potențiale</i>	51
Principiul provocărilor	55
<i>Gelozia</i>	55
<i>Ranchiuna</i>	56
<i>Critica</i>	57
<i>În concluzie</i>	57

O întrebare revelatoare	59
De la confruntare la transcendere	60
Exercițiul 4: „de ce”-urile lui Jeshua	63
De ce-ul de ce-urilor: <i>maturizarea răspunsurilor</i>	65
Capcana amintirilor	66
De la amintirile egoului la Memoria sufletului	69
Exercițiul 5: <i>Practica chistică a celor doi trandafiri</i>	70

Capitolul III: De la sine la Sine

<i>Lărgirea căii</i>	74
În căutarea unei piste de decolare.....	75
Ce este Sinele?.....	76
În fața Maestrului Morya	77
Colesterolul rău al sufletului	80
Esența noastră imposibil de poluat	82
Nașterea măștilor.....	83
Exercițiul 6: <i>Practica Nestematei</i>	85
Înțelegerea practicii pentru ca ea să ne impregneze.....	87
Teama de spirit	89
Inconfortul metamorfozei.....	92
Mirajul egoului.....	94
Între Maya și Advaita... <i>Deconșionarea</i>	95
O învățătură de la Babaji.....	97
Exercițiul 7: <i>Practica lui Babaji</i>	100
Alegerea Încrderii.....	104

Capitolul IV: De la Cădere la deculpabilizare

<i>Necesitatea unei deprogramări</i>	106
O cădere liberă?	109
O cădere în Cădere	112
Dreptul la rebeliune	113
Exercițiul 8: <i>Un antrenament</i> <i>pentru deprogramarea mentală</i>	115
Știința dezamorsării memoriilor noastre celulare... ..	118
Exercițiul 9: <i>Practica eliberării celulare</i>	120
Sensul Unității	122
Pixelii vieții noastre	125
Ochiul din interior.....	127

Șantierul celor descurajați	131
De la hotărâre la odihnă	134

Capitolul V:

Mituri și realități despre întoarcerea la Sine

<i>Reperle unui drum sinuos</i>	136
Înțelepciunea unui mit vechi.....	136
Căile Trezirii.....	140
Un Maestru necunoscut	144
Zdruncinăturile psihologice și spirituale	146
Zdruncinăturile fizice	147
Swami Încredere... ..	149
Patru reguli de aur	151
Exercițiul 10: <i>Practica ofrandei iertării</i> <i>și a tandreței</i>	153
Calea Maeștrilor	158

Capitolul VI: Un program pentru a renaște

Redefinirea căii Serviciului	168
Exercițiul 11: <i>Calendarul esenian al</i> <i>metamorfozei</i>	171
Reveria unei nopți de primăvară.....	177
Forța experimentării.....	181
Legământul legămintelor	183
Dincolo de exerciții: <i>Legământul potrivit</i> <i>lui Babaji</i>	186
Un singur corp, un singur suflet.....	189
Semnul secret.....	191
Rugăciunea recunoștinței	193

Anatomia Divinului ***O Prezență evidentă***

Divinul... Doar numele lui este de ajuns pentru ca mulți să se supere sau să devină sarcastici prin părțile noastre de lume „adulte și emancipate”. El provoacă într-un fel, la mulți dintre noi, o formă de reacție alergică.

Și pe bună dreptate! Îl asociem inevitabil cu puterea abuziv de atotputernică și chiar dictatorială a unei anumite Biserici. Într-o fracțiune de secundă, poate evoca spovedania, slujba obligatorie de duminică dimineață, aberațiile unei dogme împietrite în timp, un eșafodaj de minciuni sau, foarte simplu, un mit care condiționează și înrobește.

Am putea vorbi mult timp despre asta și am întreține astfel mașinăria mentală epuizantă care a făcut până acum din noi ființe ale dualității. Din fericire, nu vă propun să mă urmați în această direcție, nici pe o astfel de cale. Peisajul pe care vă invit să îl explorăm este, în schimb, mai lejer și mai vesel, deoarece a pleca în căutarea Unității în sine, adică a Divinului, nu implică nimic trist. Este, dimpotrivă, o frumoasă aventură care îi revelează drept mincinoși pe fabricanții de constrângeri și pe distilatorii de austeritate. O aventură care ne reconciliază cu sinele, cu Viața.

Evident, pentru a urmări îndeaproape șirul de pagini care va urma, trebuie să percepem, chiar dacă confuz în străfundul sinelui, o *Prezență*, o *Prezență sacră* care ar fi totodată o Inteligență și o Inimă absolute... și este

LBRIS

We know
books

neapărat așa întrucât ceva v-a împins să deschideți această carte. Dacă nu este așa, ei bine... nu pot face nimic pentru voi, poate doar să vă stârnesc curiozitatea.

Să fie o chestiune de credință? Nu, nu chiar. Putem întotdeauna să afirmăm „Cred că...” în legătură cu orice. Nu ne costă mult și nici nu înseamnă mare lucru deoarece, în general, credințele noastre se sprijină pe presupusa noastră acceptare a unui adevăr enunțat de părinții noștri, de mediul nostru social și de cultura noastră. Ele exprimă rar propriile noastre trăiri, din moment ce reflectă înainte de toate condiționarea noastră. De fapt, la începutul acestei călătorii, este mai degrabă vorba despre acest sentiment intim pe care îl numim Credință și care presupune căutarea experimentării unei fațete misterioase a Vieții, aceea a Sacrului.

Scopul meu, știu că ați înțeles, nu e să vă invit să credeți... ci să simțiți. Nu de dragul argumentării, ci pentru serenitate și bucurie. Mai exact pentru Fericire, deoarece, în realitate, nimeni nu încearcă să se apropie de Divin pentru a se apropia de Divin; scopul este întotdeauna Fericirea, apoi Beatitudinea al cărei semn premergător este prima.

Cu iz de glumă, am putea spune chiar că toți misticii adevărați – cei care vor să simtă și nu doar să se conformeze unei credințe – sunt mari egoiști din moment ce fac tot ce este posibil pentru a se extrage din hora suferințelor.

Da, am putea chiar să spunem asta, dacă nu am ști că există un fel de „egoism divin” care devine o datorie imperioasă din momentul în care începem să înțelegem că motivul de a fi al soarelui este de a lumina și a încălzi.

Vreau să spun că starea de Fericire și apoi de Beatitudine pe care o ființă ajunge să o trăiască și să o radieze are misiunea de a fi contagioasă.

Cu alte cuvinte, cum putem oferi Iubire – din moment ce la urma urmei nu este vorba decât despre ea – dacă nu am descoperit-o în noi înșine sau, cel puțin, dacă nu am gustat savoarea ei?

Prin urmare, îmi propun să vă ghidez aici tocmai pentru a o descoperi în voi...

Doar că iată... pentru a realiza o astfel de călătorie, adică pentru a începe să intrăm în zona de experimentare, este necesar mai întâi și-ntâi să îndrăznim să ne punem niște întrebări adevărate.

Prima dintre cele pe care vi le propun este aceasta:

Divin sau Dumnezeu?

Semnul întrebării poate părea lipsit de importanță, dar de fapt nu este chiar așa.

Da, de ce să alegem să vorbim mai mult de Divin decât de Dumnezeu? Pentru că, într-adevăr, nu sunt același lucru.

Dumnezeu, pentru imensa majoritate dintre noi, rămâne „Cineva”, un „Super-Cineva” care trăiește undeva în imensitatea Cerurilor. De voie, de nevoie, ne gândim mereu la El ca având puțin din trăsăturile pe care Michelangelo I le-a dat pe tavanul Capelei Sixtine din Roma.

Desigur, știm că este fals, dar suntem condiționați să Îl imaginăm ca pe o Ființă care ni se aseamănă, din moment ce suntem făcuți „după chipul și asemănarea Lui”, o Ființă care este exterioară Creației Sale și, mai

LBRIS

We know
books

presus de orice, foarte distinctă de aceasta din urmă, deci de noi... Suntem condiționați și să ne credem supravegheați fără încetare de El, pedepsiți și, de asemenea, constrânși să Îl venerăm după anumite reguli dacă nu vrem să cădem pentru totdeauna în Iad în clipa judecății noastre.

Toate acestea pot părea caricaturale, dar această serie de imagini întreținută cu grijă de-a lungul mileniilor continuă să fie foarte bine ancorată în conștiința noastră colectivă. Chiar defilarea ei puerilă este cea care a contribuit în mare parte la respingerea noțiunii de Dumnezeu în Occidentul nostru modern.

Musulmanii, ei nu au fost nevoiți să se confrunte cu acest soi de problemă, întrucât au avut inteligența, încă de la început, să nu accepte reprezentarea picturală a Prezenței imanente care cuprinde tot ce există.

De fapt, l-am ucis pe Dumnezeu din infantilism, din nevoia de a-L plasa în niște limite umane, din incapacitatea noastră de a-L simți, de a-L primi, de a-L trăi.

Iată de ce denumirea de „Divin” ar trebui de acum înainte să se așeze în noi în liniște și pe deplin natural și să realizeze acolo munca sa de reconciliere.

Într-adevăr, Divinul nu se definește, nu se delimitează. El nu impune nimic, nu face decât să sugereze. Prin asta, el lasă sufletului nostru ce are nevoie mai mult: toată libertatea de a se extinde.

Divinul este o încercare de evocare, de a simți acest fabulos Curent al Vieții care circulă prin întreg Universul și chiar dincolo de ceea ce putem concepe din acesta. El schițează în noi un incredibil Câmp de Conștiință infinit de inteligent deoarece este infinit de iubitor, care pătrunde – adesea incognito – totul, *absolut tot* ce este.

Plecând de la această abordare, Divinul este așadar, prin esența sa, insesizabil. Nu are înfățișare de bărbat, nici de femeie și chiar mai puțin de judecător. El trebuie captat ca o Undă sau un Curent, care impregnează tot, care îmbiă tot.

El nu este o opțiune în Viață, nici proprietatea unei Tradiții, ci Viața însăși, o Viață la care participăm în fiecare nanosecundă din existența noastră, indiferent dacă o vrem sau nu.

Am putea să ne gândim la El ca la un Foc, un jar a cărui Prezență fiecare ființă o manifestă mai mult sau mai puțin sub forma unei scânteii care îi cere să își reamintească și apoi să crească.

Imagini simbolice toate acestea? Da și nu... deoarece simbolurile și arhetipurile sunt primul limbaj al Divinului¹, cel al cărui sens trebuie să ne străduim să îl pătrundem atunci când cuvintele se dovedesc neputincioase.

Divinul este, de fapt, „Cel Fără Nume” pe care îl evocau cu respect unele dintre vechile popoare care au generat cultura noastră. Evident, chiar spunând „Cel Fără Nume” îi dăm mereu un nume! Poate că această contradicție dificil de ocolit este cea care a împins anumiți mari mistici să facă un jurământ de tăcere...

Noțiunea de Divin nu exprimă deci senzația unei Prezențe în noi, ci *Prezența*, această misterioasă scânteie de Viață care se întrevede în fiecare privire. Ce este minunat la Ea este că nu impune niciun crez și niciun rit; Ea se mulțumește să fie... Și asta este suficient

¹ Vezi Akhenaton Faraonul Soare la editura Solisis.

LBRIS

We know
books

întrucât Ea este cheia de acces la acest „noi înșine de pace și bucurie” pe care îl căutăm cu disperare în toate direcțiile.

În căutarea manualului de utilizare a vieții

Toate acestea, desigur, le știm mai mult sau mai puțin clar din primul moment în care începem să reflectăm la sensul vieții noastre și la destinația noastră. Dar vai! În jungla ocupațiilor noastre cotidiene, le pricepem rar înțelesul și implicațiile posibile.

De ce? Fără îndoială pentru că, în societatea noastră, nimeni nu ne dă vreodată – cu excepții – manualul de utilizare pentru cine suntem și ce este viața?

Poate exista un astfel de manual de utilizare? Cu siguranță nu în mod rigid – deoarece calea și experiența fiecăruia sunt unice și de neînlocuit – dar în liniile sale mari, da, fără îndoială.

Cât despre mine, unul dintre cele mai frumoase rânduri de învățătură din acest „manual de utilizare” mi-a fost comunicat în India în urmă cu puțin peste treizeci de ani. Iată cum toate au fost puse în scenă de Divin...

Împreună cu tovarășii mei de călătorie, poposisem în Benares. Dedicat Gangelui, oraș sacru între toate, Benares m-a fascinat imediat cu mulțimile lui pestrițe care își fac abluțiunile în apele noroioase ale fluviului său.

Era stupefiant, de asemenea, datorită nenumăraților saddhu și yoghini prezenți în permanență pe blocuri de piatră, cu privirea pierdută – sau regăsită – îndreptată către un orizont interior.

În plimbarea mea haihui, unul dintre acești bărbați mi-a atras atenția în mod deosebit. Așezat sub o așa-

IBDIS | We know
books

numită „gate”², ar fi putut să treacă foarte simplu drept un cerșetor printre mulți alții. A fost îmbrăcămintea lui cea care m-a împins totuși să mă apropii puțin de el croindu-mi drum printre gunoaietele și ghirlandele de flori uscate care trenau pe treptele scării. Contrar îmbrăcămintei altor *căutători*, yoghini și pelerini, a lui era extrem de îngrijită...

Roaba lui de culoarea șofranului îi era atât de impecabil înfășurată în jurul corpului încât s-ar fi putut crede că omul aștepta declanșarea unui aparat foto pentru a întinde mâna și a obține astfel câteva rupii pentru hrana sa. Nimic mai neadevărat.

Cu ochii închiși, aparent insensibil la zgomotele și la agitația din jur, era în mod evident „în altă parte”, vreau să spun în afara preocupărilor lumii noastre. Pentru o clipă, am crezut chiar că disting pe buzele lui un surâs lejer, ca și cum atingea o realitate inefabilă pe malurile unui alt țărâm...

I-am căutat în van privirea... Și ea părea să suradă în spatele perdelei trase a pleoapelor sale cu gene lungi de culoarea abanosului.

În cele din urmă, simțindu-mă în plus la câțiva pași de el, m-am îndepărtat cu un sentiment straniu că am fost aproape de un mister.

Venise seara, aproape pe nepregătite, așa cum se întâmplă adesea în acest colț de lume, apoi, în golul unei micuțe camere mai mult decât modestă, noaptea s-a instalat peste corpul meu obosit. M-a cuprins așadar somnul, cu privirea sufletului încă plină de miile de senzații de peste zi.

² Gate: poartă care dă spre o scară mare și oferă acces la Gange.

Noaptea din Benares

După o vreme dificil de stabilit, m-am „trezit” totuși în chiar mijlocul somnului. La acea vreme, eram deja obișnuit cu această stare atât de fascinantă care nu are nimic în comun cu visul și prin care conștiința noastră este cuprinsă de hiperluciditate în timp ce corpul continuă să doarmă.

Drept în fața mea, în mijlocul unui spațiu indefinibil, stătea yoghinul – sau sanyassinul – care îmi atrăsese atenția câteva ore mai devreme.

Instantaneu, am avut convingerea că, dacă mă aflam acolo în fața lui, era pentru că el mă chemase.

Așezat într-o perfectă poziție a lotusului, în miezul unei nopți înstelate, nu se mișca deloc și părea că nici nu respiră. Nu a pronunțat niciun cuvânt, dar ce am observat atunci a stârnit începutul unei adevărate revoluții în mintea mea nerăbdătoare să înțeleagă și să cunoască...

Brusc bărbatul a inspirat adânc și îndelung... și, pe măsură ce aerul a început să îi umple plămâni, am văzut toate stelele de pe cer năvălind în el prin toți porii ființei sale.

Se făcea imaginea cosmosului... Suprafața corpului lui devenise întunecată ca noaptea și totuși strălucea de sori, de luni, de constelații și de praf celest răsunânde de viață...

Experiența nu a durat mai mult de câteva clipe. M-am regăsit repede trezit în corp, stăpânit de o incredibilă senzație de plenitudine. Totul era atât de prezent și de clar! Încă plin de aceste imagini pătrunzătoare, am știut

LIBRIS

We know
books

imediat că „El” tocmai deschisese în mine premisele unei înțelegeri-cheie despre Viață și Om.

Tocmai îmi arătase nu numai că omul reprezintă un cosmos de sine stătător, ci și că orice căutare a Eliberării lui îl invită să integreze acest adevăr până în celulele sale. Nu cu aer obișnuia yoghinul să își umple ființa, ci cu Energie în stare pură. În mod evident, respirația lui era o „respirație a sufletului” care absorbea și instala Universul în interiorul lui... până la a se identifica exact cu corpul Divinului...

În centrul meditației sale, el devenea atunci analog cu cosmosul, ajungând să integreze prezența acestuia în sine însuși. Prin abordarea pe care tocmai mi-o oferise, înțelegeam altfel decât intelectual acest Cuvânt care ne învață că Omul este construit după chipul și asemănarea Divinului.

Vedeam, atingeam cu inima acest adevăr care spunea că întregul univers material în care trăim și evoluăm nu este decât expresia Corpului fizic al Divinului.

Într-o stare de uimire desăvârșită, îmi dădeam în sfârșit seama în ce măsură ne deplasăm la suprafața Sa și în spațiul Său fără a fi capabili să Îl percepem din cauza micimii noastre infinite și lipsei noastre de altitudine.

Atunci, cum să facem să creștem și să ne întindem aripile? Care era adevăratul secret al celui care tocmai îmi servise o atât de frumoasă lecție?

Gândurile mele întrebătoare se opriră aici pentru că am fost imediat prins de un nou și subit „somn” din care am ieșit în aceeași stare de luciditate ca mai înainte.

LIBRIS

We know
books

Yoghinul stătea din nou acolo, în fața mea, în aceeași poziție, cu corpul plin de aștri, de constelații și de praf de stele... Îmi amintesc că nu mă traversa niciun gând. Așteptam...

Am așteptat până când privirea sufletului meu fusese atrasă ca un magnet de o zonă a corpului său; cred că era cea unde se afla ficatul. „Ceva” din mine a plonjat atunci în el în afara oricărei voințe, ca și cum ochiul meu interior era teleghidat de o intenție superioară. Este dificil de descris ce am trăit în acele momente... Impresia de a cădea la nesfârșit și de a fi atât de mic, atât de mic...

O mie de universuri în noi

Am descoperit astfel universul unui ficat? Pe cerul de culoarea purpurei, pluteam în sânul a ceea ce părea să fie un veritabil sistem solar. Erau acolo o multitudine de planete și focul în jurul căruia păreau să graviteze. Acest foc era un germen, o forță palpitanță care hrănea, eram sigur, ca o memorie, miriada de planete în centrul căreia se afla.

Unde eram așadar? În însăși inima Vieții? Acolo unde ea se elabora în cea mai mare intimitate?

Era atât de intens încât foarte repede m-a cuprins o amețală și, practic fără nicio tranziție perceptibilă, m-am regăsit încă o dată în propriul corp, întins pe pat.

Incapabil de cea mai mică mișcare, mă simțeam încă în starea de hipertrezire și, mai mult ca oricând, convins că tocmai Se deversase în mine o cantitate importantă de informații.